

To zestawienie informacyjne zostało opracowane we współpracy z Radą Notariatów Unii Europejskiej (CNUe).

1 W jaki sposób dokonuje się rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (testament, testament wspólny, umowa dotycząca dziedziczenia)?

Rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci dokonuje się w formie testamentu sporządzonego zgodnie z kodeksem cywilnym Republiki Litewskiej (Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas). Testament może mieć formę dokumentu urzędowego (sporządzonego na piśmie w dwóch egzemplarzach poświadczonych przez notariusza albo urzędnika konsularnego Republiki Litewskiej w państwie trzecim) lub dokumentu prywatnego (testamentu holograficznego zawierającego imię i nazwisko spadkodawcy, datę (dzień, miesiąc i rok) i miejsce sporządzenia testamentu, określającego wolę spadkodawcy i zawierającego podpis spadkodawcy; testament taki może zostać sporządzony w dowolnym języku). Małżonkowie mogą sporządzić testament wspólny, w którym wskazują siebie nawzajem jako swoich spadkobierców; w takim przypadku z chwilą śmierci jednego z małżonków pozostający przy życiu małżonek dziedziczy całość spadku (w tym majątek objęty małżeńską wspólnością majątkową), z zastrzeżeniem zachowku.

2 Czy należy ten dokument zarejestrować, a jeżeli tak, w jaki sposób?

Testament urzędowy musi zostać poświadczony notarialnie i wpisany do rejestru notarialnego w obecności spadkodawcy. Spadkodawca zachowuje jeden egzemplarz testamentu, a drugi egzemplarz przekazuje się organowi poświadczającemu testament. Spadkodawca może oddać testament prywatny na przechowanie notariuszowi lub urzędnikowi konsularnemu Republiki Litewskiej w państwie trzecim. Rejestr testamentów sporządzonych na terytorium Republiki Litewskiej prowadzi Centralny Urząd Hipoteczny (Centrinė hipotekos įstaiga). Notariusze i urzędnicy konsularni muszą powiadomić Centralny Urząd Hipoteczny o fakcie poświadczenia, przyjęcia na przechowanie lub odwołania jakiegokolwiek testamentu w terminie trzech dni roboczych. W powiadomieniu należy podać imię i nazwisko, osobisty numer identyfikacyjny oraz miejsce zamieszkania spadkodawcy, datę i miejsce sporządzenia testamentu, formę, w jakiej testament został sporządzony, oraz miejsce, w którym jest przechowywany. Powiadomienie nie musi zawierać informacji o treści testamentu.

3 Czy istnieją jakieś ograniczenia dotyczące rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (np. zachówek)?

Tak, w kodeksie cywilnym przewidziano prawo do zachowku. Dzieci (dzieci przysposobione) zmarłego, jego małżonek i rodzice (przysposabiający), którzy pozostawali zależni finansowo od zmarłego w dniu jego śmierci, dziedziczą, niezależnie od treści testamentu, połowę udziału spadkowego, jaki przypadają im zgodnie z przepisami w zakresie dziedziczenia ustawowego (zachówek), chyba że z testamentu wynika większy udział. Wysokość zachowku ustala się na podstawie wartości spadku, uwzględniając wartość zwykłych przedmiotów urządzenia domowego.

4 W przypadku braku rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci – kto jest uprawniony do dziedziczenia i w jakich częściach?

W przypadku braku testamentu spadek podlega dziedziczeniu zgodnie z przepisami w zakresie dziedziczenia ustawowego. W przypadku dziedziczenia ustawowego następujące osoby dziedziczą w częściach równych: w pierwszej grupie dziedziczenia – dzieci zmarłego (w tym dzieci przysposobione) oraz dzieci zmarłego urodzone po jego śmierci; w drugiej grupie dziedziczenia – rodzice (przysposabiający) i wnuki zmarłego; w trzeciej grupie dziedziczenia – dziadkowie zmarłego ze strony ojca i ze strony matki oraz prawnuki zmarłego; w czwartej grupie dziedziczenia – rodzeństwo zmarłego oraz pradiadkowie zmarłego ze strony ojca i matki; w piątej grupie dziedziczenia – dzieci rodzeństwa zmarłego (bratankowie/siostrzeńcy i bratanice/siostrzenice) oraz rodzeństwo rodziców zmarłego (wujostwo i stryjostwo); w szóstej grupie dziedziczenia – dzieci rodzeństwa rodziców zmarłego (rodzeństwo cioteczne /stryjeczne). Spadkobiercy z drugiej grupy dziedziczenia dziedziczą wyłącznie w przypadku braku spadkobierców z pierwszej grupy dziedziczenia, w przypadku nieprzyjęcia lub odrzucenia spadku przez takich spadkobierców lub w przypadku gdy wszyscy spadkobiercy z pierwszej grupy dziedziczenia zostali wydziedziczeni. Spadkobiercy z trzeciej, czwartej, piątej i szóstej grupy dziedziczenia dziedziczą w przypadku braku spadkobierców z wyższych grup dziedziczenia, w przypadku odrzucenia spadku przez takich spadkobierców lub w przypadku gdy wszyscy tacy spadkobiercy zostali wydziedziczeni. Dzieci przysposobione i ich zstępnych dziedziczących po śmierci przysposabiającego lub jego krewnych traktuje się w taki sam sposób jak dzieci przysposabiających i ich zstępnych. Dzieci przysposobione nie dziedziczą w ramach dziedziczenia ustawowego po śmierci swoich rodziców biologicznych oraz innych krewnych biologicznych wyższego stopnia w linii pokrewieństwa ani po śmierci swojego rodzeństwa biologicznego. Przysposabiających i ich krewnych dziedziczących po śmierci dziecka przysposobionego lub jego zstępnych traktuje się w taki sam sposób jak rodziców biologicznych i innych krewnych biologicznych takiego dziecka. Rodzice biologiczni dziecka przysposobionego i inni krewni biologiczni wyższego stopnia w linii pokrewieństwa nie dziedziczą w ramach dziedziczenia ustawowego po śmierci dziecka przysposobionego lub jego zstępnych. Dzieci, które przyszły na świat w związku małżeńskim lub w związku małżeńskim, który został następnie unieważniony, są uprawnione do dziedziczenia w ramach dziedziczenia ustawowego, podobnie jak dzieci urodzone poza związkiem małżeńskim, w przypadku których ojcostwo ustalono zgodnie z prawem. Jeżeli którykolwiek z wstępnych wnuków lub prawnuków zmarłego, który byłby uprawniony do dziedziczenia, nie dożyje otwarcia spadku, wnuki lub prawnuki zmarłego dziedziczą w ramach dziedziczenia ustawowego wspólnie z odpowiednimi uprawnionymi do dziedziczenia spadkobiercami z pierwszej i drugiej grupy dziedziczenia. Takie osoby dziedziczą udział spadkowy, który przypadłby ich zmarłemu rodzicowi w ramach dziedziczenia ustawowego w częściach równych. Pozostający przy życiu małżonek zmarłego dziedziczy w ramach dziedziczenia ustawowego lub wspólnie z ewentualnymi spadkobiercami z pierwszej lub drugiej grupy dziedziczenia. Małżonek dziedziczy jedną czwartą spadku wraz ze spadkobiercami z pierwszej grupy dziedziczenia, o ile liczba takich spadkobierców, nie uwzględniając małżonka, nie przekracza trzech. Jeżeli w danym przypadku do dziedziczenia uprawnionych jest więcej niż trzech spadkobierców, małżonek dziedziczy w częściach równych z pozostałymi spadkobiercami. Jeżeli małżonek dziedziczy razem ze spadkobiercami z drugiej grupy dziedziczenia, jest uprawniony do otrzymania połowy spadku. W przypadku braku spadkobierców z pierwszej lub drugiej grupy dziedziczenia małżonek dziedziczy całość spadku. Zwykle przedmioty urządzenia domowego przechodzą na spadkobierców w ramach dziedziczenia ustawowego niezależnie od stopnia ich pokrewieństwa ze spadkodawcą oraz przypadającego na nich udziału spadkowego, jeżeli tacy spadkobiercy zamieszkiwali ze spadkodawcą w tym samym gospodarstwie domowym przez co najmniej rok przed jego śmiercią.

5 Jaki organ jest właściwy:

5.1 w sprawach dziedziczenia?

Notariusz i sąd właściwy dla miejsca otwarcia spadku.

5.2 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu spadku?

Notariusz właściwy dla miejsca otwarcia spadku.

5.3 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zapisu?

Notariusz właściwy dla miejsca otwarcia spadku.

5.4 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zachowku?

Notariusz właściwy dla miejsca otwarcia spadku.

6 Proszę krótko opisać postępowanie spadkowe na podstawie prawa krajowego, w tym dział spadku i podział składników majątku (w tym informacje, czy postępowanie spadkowe jest wszczynane z urzędu przez sąd lub inny właściwy organ)

Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego spadkobierca musi przyjąć spadek, aby wejść w posiadanie składników majątku spadkowego. Spadkobierca nie może przyjąć spadku częściowo, warunkowo lub z zastrzeżeniami. Uznaje się, że spadkobierca przyjął spadek, jeżeli rozpoczął wykonywanie czynności zarządu w odniesieniu do masy spadkowej lub złożył oświadczenie o przyjęciu spadku u notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku. Uznaje się, że spadkobierca przyjął spadek, jeżeli rozpoczął wykonywanie czynności zarządu w odniesieniu do masy spadkowej, traktując ją jak swoją własność (np. jeżeli rozporządza spadkiem, korzysta ze składników majątku spadkowego, zbywa składniki majątku spadkowego i sprawuje nad nimi zarząd, opłaca podatki i zwrócił się do sądu, wyrażając wolę przyjęcia spadku i ustanowienia zarządcy masy spadkowej itp.). Jeżeli spadkobierca rozpoczął wykonywanie czynności zarządu w odniesieniu do jakiegokolwiek części spadku lub nawet pojedynczych składników majątku spadkowego, uznaje się, że spadkobierca taki przyjął spadek w pełni. Spadkobierca, który rozpoczął wykonywanie czynności zarządu, jest uprawniony do odrzucenia spadku w terminie przewidzianym na przyjęcie spadku, poprzez złożenie stosownego oświadczenia u notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku. W takim przypadku uznaje się, że spadkobierca rozpoczął wykonywanie czynności zarządu w odniesieniu do masy spadkowej w interesie pozostałych spadkobierców. Wspomniane działania należy podjąć w terminie trzech miesięcy od daty otwarcia spadku. Osoby uprawnione do dziedziczenia wyłącznie w przypadku odrzucenia spadku przez innych spadkobierców mogą wyrazić wolę przyjęcia spadku w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym nabyły prawo do spadku. Sąd może przedłużyć termin na przyjęcie spadku, jeżeli uzna niedotrzymanie tego terminu za usprawiedliwione z uzasadnionych przyczyn. Spadek można również przyjąć po upływie wyznaczonego terminu bez konieczności zwracania się w tej sprawie do sądu, jeżeli wszyscy pozostali spadkobiercy, którzy przyjęli spadek, wyrażą na to zgodę. Notariusz jest zobowiązany do powiadomienia Centralnego Urzędu Hipotecznego o przyjęciu spadku przez spadkobiercę w terminie trzech dni roboczych. Spadkobierca lub zapisobierca może odrzucić spadek w terminie trzech miesięcy od dnia otwarcia spadku. Spadku nie można odrzucić częściowo, warunkowo lub z zastrzeżeniami. Odrzucenie spadku wywołuje taki sam skutek jak nieprzyjęcie spadku. Spadkobierca odrzuca spadek, składając stosowne oświadczenie u notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku. Spadkobierca nie może odrzucić spadku, jeżeli złożył już u notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku oświadczenie o przyjęciu spadku lub wnioski o wydanie aktu poświadczenia dziedziczenia. Jeżeli prawo do spadku przysługuje kilku spadkobiercom, dziedziczony spadek staje się współwłasnością wszystkich spadkobierców, chyba że w testamentie postanowiono inaczej. Nikt nie może zostać zmuszony do zrzeczenia się przysługującego mu prawa do wydzielenia swojego udziału spadkowego z dziedziczonych spadku. Dział spadku dokonuje się na mocy umowy między spadkobiercami. Dział spadku nie może zostać dokonany, jeżeli jeden ze spadkobierców lub zapisobierców nie przyszedł jeszcze na świat lub jeżeli spadkodawca wyznaczył w testamencie określony okres, w którym spadek ma pozostawać współwłasnością spadkobierców. Taki okres nie może przekraczać pięciu lat od daty otwarcia spadku, z wyjątkiem przypadku, w którym w grupie spadkobierców znajdują się małoletni. W takiej sytuacji spadkodawca może zakazać dokonywania działu spadku do chwili ukończenia przez takich spadkobierców 18 roku życia. Spadkobiercy mogą dokonać działu spadku na mocy umowy zawartej przed wpisaniem praw spadkobierców do składników majątku spadkowego do rejestru publicznego. Dokonanie podziału nieruchomości musi zostać potwierdzone w akcie notarialnym, który należy wpisać do rejestru publicznego. Jeżeli spadkobiercy nie osiągną porozumienia w kwestii działu spadku, dział spadku dokonuje sąd po wytoczeniu stosownego powództwa przez poszczególnych spadkobierców. Podzielne składniki majątku podlegają podziałowi w naturze, natomiast niepodzielne składniki majątku przechodzą na jednego ze spadkobierców, z uwzględnieniem charakteru danego składnika majątku i potrzeb danego spadkobiercy – w takiej sytuacji pozostali spadkobiercy otrzymują rekompensatę w wysokości odpowiadającej wartości takiego składnika majątku w postaci innego składnika majątku lub w postaci świadczenia pieniężnego. Za zgodą spadkobierców dopuszcza się możliwość sprzedaży całości spadku lub poszczególnych składników majątku spadkowego na licytacji i podzielenia uzyskanych przychodów między spadkobierców; spadkobiercy mogą również przeprowadzić między sobą licytację poszczególnych składników majątku wchodzących w skład spadku – w takiej sytuacji dany składnik majątku przechodzi na spadkobiercę, który zaproponuje najwyższą cenę. Jeżeli spadkobiercy wyrażą na to zgodę, przeniesienie poszczególnych składników majątku spadkowego na określonych spadkobierców może również nastąpić w drodze losowania.

7 W jaki sposób i kiedy dany podmiot staje się spadkobiercą lub zapisobiercą?

Uznaje się, że otwarcie spadku następuje z chwilą śmierci lub uprawomocnienia się wyroku o uznaniu za zmarłego lub też w dniu śmierci wskazanym w orzeczeniu sądu. Aby uzyskać status spadkobiercy, dana osoba musi przyjąć spadek (rozpoczynając wykonywanie czynności zarządu w odniesieniu do masy spadkowej albo składając stosowne oświadczenie o przyjęciu spadku u notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku). Zapisobierca powiadamia o przyjęciu zapisu wykonawcę testamentu (zarządcę masy spadkowej), spadkobiercę, który przyjął spadek i jest uprawniony do wykonania zapisu, lub notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku. Jeżeli przedmiotem zapisu jest prawo do nieruchomości, oświadczenie musi zostać złożone u notariusza.

8 Czy spadkobiercy odpowiadają za długi spadkowe, a jeżeli tak, na jakich warunkach?

Spadkobierca, który przyjął spadek poprzez rozpoczęcie wykonywania czynności zarządu w odniesieniu do masy spadkowej lub złożenie oświadczenia o przyjęciu spadku u notariusza, ponosi odpowiedzialność za długi spadkodawcy do wysokości równej wartości całego swojego majątku. Jeżeli spadek został przyjęty w ten sposób przez więcej niż jednego spadkobiercę, wszyscy tacy spadkobiercy ponoszą solidarną odpowiedzialność za długi spadkodawcy do wysokości równej wartości całego swojego majątku. Spadkobierca ma prawo wskazać w oświadczeniu o przyjęciu spadku składanym u notariusza, że zamierza przyjąć spadek z dobrodziejstwem inwentarza. W takim przypadku spadkobierca ponosi odpowiedzialność za długi spadkodawcy wyłącznie do wartości odziedziczonego majątku. Jeżeli przynajmniej jeden spadkobierca przyjmie spadek z dobrodziejstwem inwentarza, uznaje się, że wszyscy pozostali spadkobiercy również przyjęli spadek w ten sposób. Wierzyciele spadkodawcy również mogą wystąpić o sporządzenie spisu inwentarza. Jeżeli przy sporządzaniu spisu inwentarza spadkobierca umyślnie pominie część majątku spadkowego lub zatai długi spadkodawcy lub jeżeli celowo włączy do spadku nieistniejące długi lub jeżeli nie wywiąże się z obowiązku przekazania kompletnych danych niezbędnych do sporządzenia spisu inwentarza, taki spadkobierca odpowiada za długi spadkodawcy całym swoim majątkiem.

9 Jakich dokumentów/informacji wymaga się zazwyczaj w celu zarejestrowania nieruchomości?

Następujące rodzaje nieruchomości podlegają wpisowi do rejestru nieruchomości, jeżeli zostały uznane za odrębne nieruchomości i jeżeli przypisano im unikalny numer zgodnie z procedurą przewidzianą w litewskiej ustawie o rejestrze nieruchomości (Lietuvos Respublikos nekilnojamojo turto kadastrą įstatymas): działki, budynki, mieszkania w blokach mieszkalnych oraz inne lokale. Do wniosku o wpisanie nieruchomości do rejestru nieruchomości (Nekilnojamojo turto registras) należy załączyć następujące dokumenty:

wniosek o rejestrację praw (prawa własności lub prawa zarządu) do nieruchomości lub wniosek o zmianę danych dotyczących praw do danej nieruchomości w rejestrze nieruchomości;

dokumenty niezbędne do zarejestrowania danych ewidencyjnych danej nieruchomości, która została uznana za odrębny obiekt ewidencyjny w rejestrze nieruchomości, oraz wszelkie dokumenty niezbędne do zmiany takich danych (decyzję organu publicznego lub organu zarządzającego, wyrok, postanowienie lub zarządzenie sądu, umowy pisemne, odpisy z rejestrów nieruchomości lub innych rejestrów państwowych lub inne dokumenty przewidziane w obowiązujących przepisach lub określone przez rząd);

dokumenty potwierdzające nabycie prawa własności do danego składnika majątku i powstanie praw rzeczowych do danego składnika majątku, dokumenty potwierdzające ograniczenie takich praw, a także dokumenty potwierdzające dokonanie darowizny, sprzedaży i kupna lub wydzierżawienie składników majątku przedsiębiorstwu; akty notarialne poświadczające powstanie praw rzeczowych i ograniczenie takich praw, przekazywane urzędnikowi rejestrowemu drogą elektroniczną za pośrednictwem notariusza;

dokumenty potwierdzające tożsamość wnioskodawcy, chyba że wniosek został przesłany pocztą, drogą elektroniczną lub za pośrednictwem notariusza. W przypadku dziedziczenia nieruchomości, do której prawa rzeczowe zostały już wpisane do rejestru nieruchomości, jedynym dokumentem, który spadkobierca musi przekazać urzędnikowi rejestrowemu, jest akt poświadczenia dziedziczenia otrzymane od notariusza (lub akt własności w przypadku śmierci jednego z małżonków i przejścia całości spadku na pozostającego przy życiu małżonka). Po otrzymaniu stosownego powiadomienia od notariusza w rejestrze nieruchomości można również dokonywać wpisów dotyczących wydania aktu poświadczenia dziedziczenia w przypadku odziedziczenia nieruchomości lub wydania aktu własności w razie śmierci jednego z małżonków.

9.1 Czy wyznaczenie zarządcy jest obowiązkowe czy obowiązkowe na wniosek? Jeżeli jest to obowiązkowe lub obowiązkowe na wniosek, jakie czynności należy podjąć?

Jeżeli w skład odziedziczonego spadku wchodzi firma jednoosobowa lub gospodarstwo rolne lub jeżeli poziom zadłużenia zmarłego przekracza wartość spadku, po przyjęciu takiego spadku spadkobierca może zwrócić się do sądu właściwego dla miejsca otwarcia spadku o ustanowienie zarządcy masy spadkowej lub o ustanowienie zarządcy i przeprowadzenie licytacji lub postępowania o ogłoszenie upadłości. W takim przypadku długi zmarłego spłaca się wyłącznie ze składników majątku wchodzących w skład spadku. Jeżeli w skład spadku wchodzi składniki majątku wymagające objęcia zarządem (firma jednoosobowa, gospodarstwo rolne, papiery wartościowe itp.), a wykonawca testamentu lub spadkobierca nie będą w stanie sprawować takiego zarządu, lub jeżeli wierzyciele zmarłego wytoczą powództwo przed przyjęciem spadku, sąd rejonowy ustanowi zarządcę masy spadkowej. Spadek obejmuje się zarządem na podstawie postanowienia sądu rejonowego właściwego dla miejsca otwarcia spadku. W postanowieniu sąd ustanawia zarządcę spadku i określa wysokość jego wynagrodzenia.

9.2 Kto jest uprawniony do wykonania rozrządzenia na wypadek śmierci lub zarządzania masą spadkową osoby zmarłej?

Testament wykonuje wykonawca testamentu, spadkobierca powołany przez spadkodawcę lub zarządca masy spadkowej ustanowiony przez sąd. Jeżeli spadkodawca nie powołał wykonawcy testamentu lub jeżeli powołany wykonawca testamentu lub spadkobierca nie będą w stanie wywiązać się z powierzonych im obowiązków, sąd rejonowy właściwy dla miejsca otwarcia spadku ustanowi zarządcę masy spadkowej, zobowiązując go do podejmowania wszelkich działań niezbędnych do zapewnienia wykonania testamentu. Wykonawca testamentu podejmuje wszelkie czynności konieczne do zapewnienia wykonania testamentu. Do chwili ustanowienia zarządcy masy spadkowej lub ustalenia kręgu spadkobierców wykonawca testamentu pełni funkcję spadkobiercy – zarządza spadkiem, sporządza spis inwentarza, spłaca długi spadkowe, odzyskuje należności od dłużników spadkodawcy, wypłaca należne świadczenia alimentacyjne na rzecz osób zależnych od spadkodawcy, bierze udział w poszukiwaniach spadkobierców, ustala, czy spadkobiercy przyjęli spadek, itp.

9.3 Jakie uprawnienia przysługują zarządcy?

Zarządca masy spadkowej ma takie same prawa i obowiązki jak wykonawca testamentu; w odniesieniu do zarządcy masy spadkowej stosuje się odpowiednio przepisy prawa rzeczowego regulujące kwestie związane z zarządzaniem majątkiem stanowiącym własność innej osoby lub zarządzaniem działalnością innej osoby zgodnie z kodeksem cywilnym.

10 Jakie dokumenty zgodnie z prawem krajowym są zazwyczaj wydawane w toku i na koniec postępowania spadkowego, by poświadczyć status i prawa beneficjentów? Czy mają one szczególnie skutki dowodowe?

Po upływie trzech miesięcy od dnia otwarcia spadku spadkobiercy lub zapisobiercy mogą zwrócić się do notariusza właściwego dla miejsca otwarcia spadku o wydanie aktu poświadczenia dziedziczenia. Akt poświadczenia dziedziczenia to dokument sporządzony w formie przewidzianej w obowiązujących przepisach, który poświadcza, że spadkobierca przyjął spadek i nabył prawo własności do składników majątku spadkowego. Należy podkreślić, że zgodnie z kodeksem cywilnym spadkobierca nabywa prawo własności do spadku z chwilą przyjęcia spadku, a nie z chwilą wydania aktu poświadczenia dziedziczenia. Ponadto spadkobierca może, ale nie musi otrzymać akt poświadczenia dziedziczenia. Akt poświadczenia dziedziczenia potwierdza przyjęcie spadku i stanowi podstawę prawną niezbędną do zarejestrowania praw rzeczowych do dziedziczonej nieruchomości. Zgodnie z litewskim kodeksem postępowania cywilnego (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas) akt poświadczenia dziedziczenia wydany przez notariusza uznaje się za urzędowy dowód pisemny o wyższej mocy dowodowej. Okoliczności opisane w takim urzędowym dokumencie uznaje się za w pełni udowodnione, o ile nie zostaną one podważone wskutek przedstawienia innych dowodów w sprawie, z wyjątkiem zeznań świadków.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Ostatnia aktualizacja: 15/12/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w

tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.